

במה פליגין, דווקא בגופו של קרבן, שהוא חייב לבוא משל ציבור, וחששו שהיחיד לא ימסרם יפה יפה. (54)

אבל במכשירי קרבן, כגון עצים, שאינם קרבן עצמו — כל עמא מודיי [כולי עלמא מודין] שהוא משתנה מקרבן יחיד לקרבן ציבור.

כלומר, מכשירי מצוה אינם צריכים כלל להיות משל ציבור.

ומצינו שנחלקו רבי אחא ורבי יוסי גבי דין נוסף, האם מודו רבנן במכשירי קרבן שבאין משל היחיד:

דתני: אשה, שהיא אמו של הכהן הגדול, שעשתה כתונת לבנה, עבור בנה הכהן הגדול, לשרת בה בקדש ביום הכיפורים, כשירה.

ובלבד שתמסרנה לציבור.

אמר רבי אחא: משנה זו — דרבי יוסי היא.

דרבי יוסי אומר: אף הרוצה — מתנדב להיות שומר חנם על התבואה, ושוב מוסרה לציבור, וכשירה היא לעומר ולשתי הלחם, דהו קרבנות ציבור.

אבל לרבנן חיישינן שמא לא ימסרם יפה יפה. ולכן גם כתונת זו אינה כשירה לרבנן, דבעינן שתהא משל ציבור, וחיישינן שמא לא תמסרם יפה יפה.

ואילו רבי יוסי בשם רבי אילא אמר: דברי הכל היא.

ובמה פליגין רבנן על רבי יוסי — דווקא בגופו של קרבן, שצריך לבוא משל ציבור.

אבל במכשירי קרבן — כל עמא מודיי שהוא משתנה מקרבן יחיד לקרבן ציבור.

כלומר, מכשירי קרבן ציבור כשרים גם אם הם באים מן היחיד.

ואמרינן: מתניתא משנתנו פליגי על רבי אחא. כי ממשנתנו מוכח שגם לרבנן קרבן קרבן עצים משל יחיד. וכדאמר רבי יוסי בשם רבי אילא, שמכשירי קרבן כשירין אף כשהביאם יחיד.

דתניא בכרייתא במגילת תענית: אותן הימים של הבאת העצים, נוהגין בהם אותן המשפחות יום טוב, בין בשעה שהמקדש קיים, והקריבו קרבן, ובין שלא בשעת הקרבת הקרבן. אלא אפילו אחר חרבן בית המקדש היה זה יום טוב שלהם.

רבי יוסי אומר: אינן נוהגין בימים אלו יום טוב, אלא בשעת קרבן בלבד. אבל אחר החרבן, שכבר לא הקריבו קרבנות, ושוב לא הביאו עצים — לא נהגו באותם הימים יום טוב.

אמר רבי אליעזר בי רבי צדוק: אנו היינו מבני סנאה בן בנימין, מאחת המשפחות

והמסירה "יפה יפה לציבור" משמעותה שהוא מנתק את שמו ואת התייחסותו לדבר שהקדישו, לחלוטין.

54. החזון איש מבאר שמבחינת הקניין אין חשש שמא לא ימסור היחיד לציבור, שהרי משהקדישו חל ההקדש ושוב אין ליחיד שום שייכות ממונית אליו, אלא שעדיין שמו של המקדיש קרוי עליו,